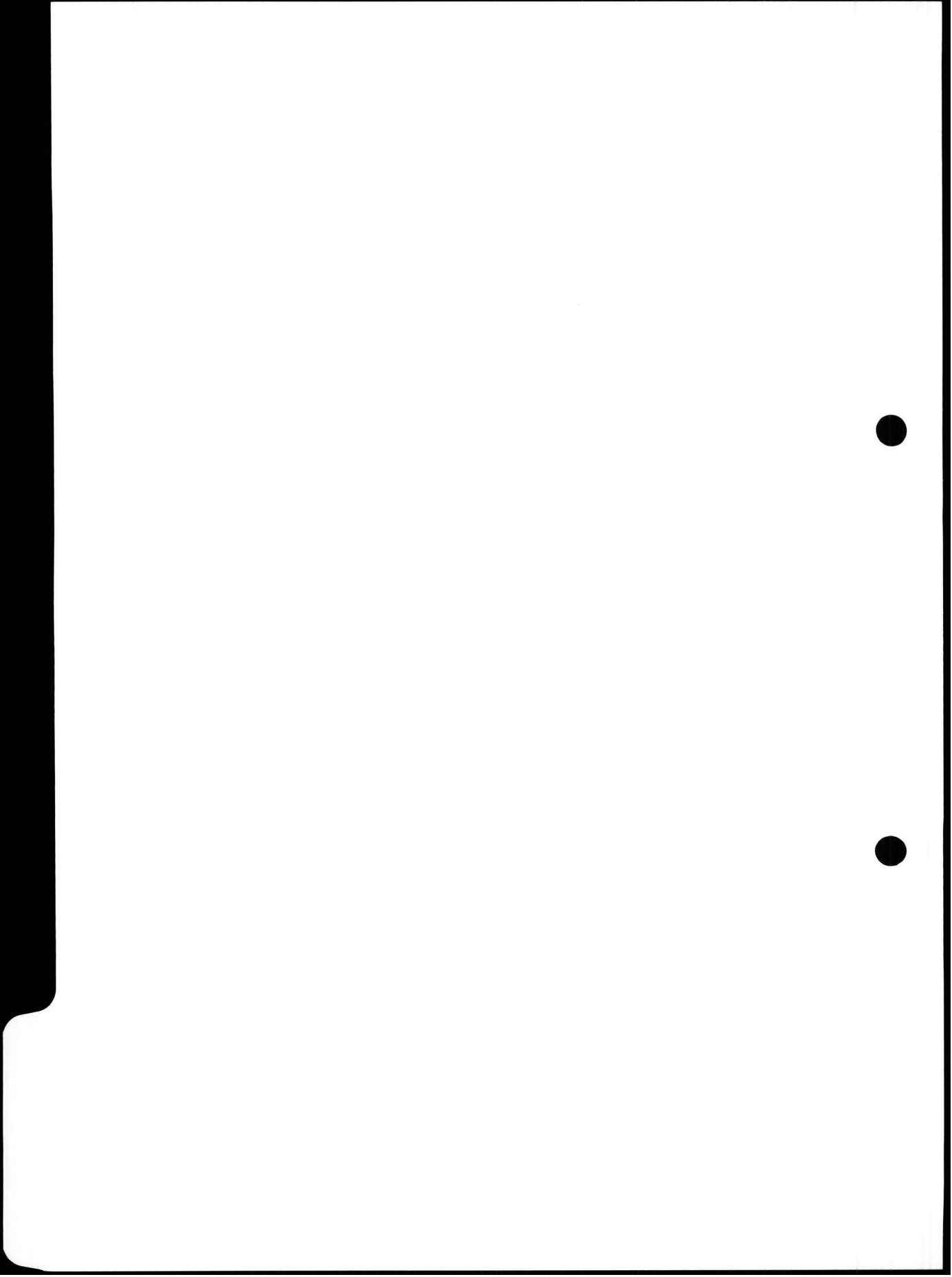

B5 Vestigingsverdragen

B5 Vestigingsverdragen

- 1 Het Europees Vestigingsverdrag**
 - 1.1 Toepassingsgebied van het Verdrag
 - 1.2 Praktisch belang
 - 1.3 Voorrechten uit het Verdrag
 - 1.4 Uitwerking in art. 103 Vb
 - 1.5 Aantekening in de identiteitspapieren
 - 1.6 Uitzonderingen

- 2 Nederlands-Duits Vestigingsverdrag**

1 Het Europees Vestigingsverdrag

1.1 Toepassingsgebied van het Verdrag

Het Europees Vestigingsverdrag (Trb. 1957,201, goedgekeurd bij de wet van 28 oktober 1959 (Stb. 395) en voor Nederland in werking getreden op 21 mei 1969, voorziet in het toekennen van bepaalde voorrechten aan de onderdanen van landen die bij dit Verdrag Partij zijn.

Deze landen zijn behalve Nederland:

- België
- Denemarken
- Duitsland
- Griekenland
- Ierland
- Italië
- Luxemburg
- Noorwegen
- Turkije
- het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland
- Zweden.

1.2 Praktisch belang

Omdat voor onderdanen van staten die partij zijn bij het EG-Verdrag of de EER-Overeenkomst in de artt. 91 tot en met 102 Vb gunstiger bepalingen worden gegeven, is dit verdrag slechts van betekenis voor onderdanen van Turkije en voor onderdanen van de overige onder 1.1 genoemde landen voorzover zij niet (langer) behoren tot één van de in art. 94 Vb genoemde categorieën verblijfsgerechtigden.

1.3 Voorrechten uit het Verdrag

De belangrijkste bepaling van het Verdrag, art. 3, tweede lid, luidt:

'Behouderis in gevallen dat dringende overwegingen van nationale veiligheid zich daartegen verzetten, wordt een onderdaan van een Verdragsluitende Partij die langer dan de twee voorafgaande jaren rechtmatig op het grondgebied van enige andere Partij heeft gewoond, niet verwijderd zonder dat hem eerst wordt toegestaan, tegen deze verwijdering gronden aan te voeren alsmede zich te wenden tot en zich te dien einde te doen vertegenwoordigen bij een bevoegde autoriteit of een of meer speciaal door de bevoegde autoriteit aangewezen personen'.

Onder 'rechtmatig op het grondgebied wonen' wordt verstaan een verblijf krachtens de artt. 9 - 10 Vw.

Verblijf gedurende de vrije termijn (art. 8 Vw j° art. 46 Vb) telt dus voor de berekening van deze termijn niet mee.

1.4 Uitwerking in art. 103 Vb

Art. 103 Vb strekt tot uitvoering van art. 3, tweede lid, van het Verdrag.

Voor de onder 1.2 genoemde vreemdelingen, die voldoen aan de voorwaarden

genoemd in 1.3, gelden de volgende afwijkingen van het algemeen geldende vreemdelingenbeleid.

- Wanneer de vreemdeling verlenging van de geldigheidsduur van de vergunning tot verblijf aanvraagt, mag hij niet worden uitgezet zolang hierop geen beslissing is gegeven.

Het verbod tot uitzetting geldt ook wanneer de vreemdeling niet tijdig, dat wil zeggen uiterlijk vier weken voor het verlopen van de geldigheidsduur van zijn vergunning tot verblijf, om verlenging heeft gevraagd.

In het geval dat de vreemdeling de geldigheidsduur van zijn vergunning tot verblijf heeft laten verstrijken zonder een aanvraag om verlenging in te dienen, kan hij de bescherming van deze bepaling niet invoeren.

- Wanneer het verblijf van de vreemdeling wordt beëindigd, mag hij niet worden uitgezet voordat hem vier weken zijn gegund om te vertrekken naar een plaats buiten Nederland waar zijn toelating is gewaarborgd.
- Wanneer de vreemdeling tijdig administratief beroep of bezwaar instelt, blijft uitzetting achterwege.
- Wanneer de Minister overweegt het bezwaar- of administratief beroepschrift niet in te willigen, moet de ACV worden gehoord.
De vreemdeling krijgt de gelegenheid zijn belangen bij de ACV te bepleiten en zich door een raadsman te doen bijstaan of vertegenwoordigen (art. 103, eerste lid, j^o artt. 101 en 14 Vb en art. 31, tweede lid, Vw).

1.5 Aantekening in de identiteitspapieren

Wanneer, door toepassing van dit Verdrag, de uitzetting achterwege blijft, dient in het identiteitspapier van de vreemdeling, al naar gelang het geval, één van de aantekeningen voorgeschreven bij art. 43, eerste lid, art. 45, eerste lid, of art. 45, derde lid, **W** te worden gesteld.

1.6 Uitzonderingen

Wanneer dwingende redenen van nationale veiligheid de uitzetting van de vreemdeling rechtvaardigen, gelden de speciale waarborgen van art. 103, eerste lid, **Vb** niet.

In dat geval behoeft aan de vreemdeling geen termijn van vier weken te worden gegund. De vreemdeling kan hangende de beslissing op zijn aanvraag of op zijn bezwaar- of administratief beroepschrift worden uitgezet en de ACV behoeft niet gehoord te worden.

2 Nederlands-Duits Vestigingsverdrag

Op 17 december 1904 is het Nederlands-Duits Vestigingsverdrag in werking getreden (Stb.1906, 279).

Dit verdrag heeft met name betekenis voor Duitse-onderdanen die geen verblijfsrecht kunnen ontleen aan het EG-verdrag.

Het Nederlands-Duits vestigingsverdrag voorziet in de mogelijkheid van vrije vestiging van wederzijdse onderdanen in de beide verdragstaten. Als voorwaarde geldt dat betrokkene moet beschikken over voldoende middelen van bestaan. Onder voldoende middelen van bestaan wordt verstaan een netto-inkomen dat ten minste gelijk is aan het bestaansminimum in de zin van de Abw. De bron waaruit deze middelen komen is **niet** van belang, mits maar daadwerkelijk over de middelen wordt beschikt.

Bovendien mag er geen sprake zijn van inbreuk op de openbare rust of de openbare orde **danwel** een gevaar voor de nationale veiligheid.

Overigens heeft toelating op grond van het Nederlands-Duits Vestigingsverdrag niet tot gevolg dat aan betrokkene een verblijfsrecht toekomt als bedoeld in art. 94 Vb.

De geldigheidsduur van de te verlenen vergunning tot verblijf bedraagt 1 jaar en wordt telkenmale met 1 jaar verlengd, indien en zolang aan de voorwaarden voor verblijf wordt voldaan.

Voor het beleid met betrekking tot het verkrijgen van een vergunning tot vestiging wordt verwezen naar A4/7.

